

Sampo Salmenoja

Mitä tästä kaikesta nyt sanoa

Sampo

Linnun laulu

Sisällä laulaa tiainen,
neljän seinän sisällä lintu laulaa,
se ei ole kotona, ei kaukana kotoa
vaan ahtaassa häkissä
laulamassa laulujaan.

Heleää sirkutusta,
vireää,
hajanaista,
unelmoivaa.

Se tietää laulunsa usein jämähtävän seinään.
Se ymmärtää ajoittaisen
lyijyksi muuttumisen tärkeyden.
Se elää yksin.

Sen laulu on saanut elämään,
saanut lakastumaan,
tuo ääni jota kaipaava,
kaipaa kiivaasti sydämeen.

Haavoitettuna, pisteltynä se laulaa,
unohdettunakin sirkuttaa
mutta vain kun on yö,
kuu ojentamassa kättään maata kohden.

Kahvilassa istuessa tapaamatta

Istuimme kahvilassa vastapäätä muurejamme,
minä häntä tapaamatta, hän minua,
Aurajoki kävi sanoistamme pyyhkien pois.

Kuuntelin, kuten kai hänkin, katusoittajaa.

Vaihdoimme silmäyksiä, kaukaisina.

Mietin laittaisinko käteni kätensä päälle
Jonkin tapahtuman toivossa,
päädyin seuraamaan määrätietoista kurkiauraa.

Keväisen illan aurinko tiheni pöytään, pieneen pyöreään.

Join kahvini, hän teensä.

Kaikkoavan kohinan sävyin me hyvästelimme tuossa
lahoavassa iltapäivässä,
eikä lauantai ollut vielä ohitse.

Kotimatka

Harmaa ja ankea,
kadun ja kadun kulmassa,
talo avaa julkisivunsa
vain haipuakseen kuvaan
joka on välillisesti tuttu
vuosien työmatkojen varrelta
kuin miehen muistojen harmaus
Behemotin kaltainen varjo
joka rakasta useammin tulee nähtyä.

Mies nostaa kaulukset
ja laittaa kädet taskuun,
ulkona on kylmä,
hyytävä oikeastaan.
Valo on punainen
kun nainen kiirehtii yli.
Auto osuu naiseen,
joka lentää vähän matkaa
jääden kadulle makaamaan.

Naisen maatessa
hänen hattunsa liittää pois,
auton sisällä ei tapahdu liikettä,
joku huutaa suojatien toiselta puolelta
tarkemmin sanojaan kohdistamatta.
Nainen makaa, autossa on hiljaista, joku huutaa.

Mies ottaa pari askelta
valmiina juoksemaan hatun perässä,
mutta pysähtyy
koska pelkää ihmisten tuomiota.
Mies miettii mitä tehdä,
hän tietää että jotain on tehtävä
ja että tapahtuma suorastaan vaatii sitä.
Hän muistaa ensiapukurssin töissä,
sen kuinka oli silloin kokouksessa.
Hän varmistaa ettei kukaan katso
ja hakee naisen hatun.

Maassa makaavaan naisen ympärillä on ihmisiä
auttamassa tai katselemassa,

mies pitää hattua, ei tiedä mitä tehdä
räikeän punaisella vaatekappaleella.
Huuto on lakannut,
kuski on ilmeisesti vielä autossa,
ambulanssin sireeni raikuu.
Mies tietää että on tehtävä, olisi tehtävä,
paljon maassa makaavan naisen eteen,
muutakin kuin pidettävä hattua,
räikeän punaista vaatekappaletta.

Ambulanssi ajaa pois
nainen mukanaan.
Hattu on yhä miehellä
ihmisten hajaantuessa.
Kukaan ei huomaa
miestä hattuineen
harmaan talon edessä
miettimässä miten toimia.

Emme ole syntyneet onneen

Hietaniemen rannalla, vuosikymmen sitten,
uimme auringon noustessa.

”Emme ole syntyneet onnellisuuteen”, ilmaisit
sanoin, elkein väsyneen nuoren.

En kieltänyt, ei ollut syytä.
Ympäristö selkeytyi kylmän valon
langetessa.
Kaikki haalean peitossa.

Nyt samanlainen aamu valvotun yön jälkeen.

Sama kylmyys.
Sama haaleus.
Ja olit oikeassa, mutta
kuitenkin kaikki sujuu
ja olemme vapaita,
suunnitelmien täyttämiä.

On opintoja, töitä, juhlia, harrastuksia, suhteita,
uusia aamuja,
ja kaiken keskellä sinulla on
lapsesi, minulla sanani.

Rutiinit ajavat ohi aamuisista pohdinnoista.
Naapurista kuuluu naisen karjuntaa, suihku normalisoi
olon,
aamuruuhka vetelehtii tasaiseen tahtiin, kaipa lokin
kirpaiseva äännähtelykin muistuttaa mahdollisuuksista.
Kaikessa on arkipäiväisyyttä,
liikaa arkipäiväisyyttä.
Liikaa kaikkea.

Saavun määränpäähän ja jään autoon hetkeksi istumaan.

Hauraudesta

”Tämä on viimeisten päivien marssi, pojat”, huutaa mies.

”Kyllä se vain näin on, pojat, pojat.”

Oluessa on jotain vikaa, hinta kohdillaan.

Sisällä on sentään lämmin.

Musiikki raikuu, Elvistä.

Nainen istuu viereeni, kertoo nimensä,
kyselee olenko minäkin niitä miehiä
jotka naisiaan pettävät. Oma mies kun
pettää minkä kerkeää. ”Varmaan huoria”, sanoo.”
Ei se muuten naista saisi.”

Raskasta on rakkaus, ihmisiä
kaipaamassa viereensä aika ajoin ihmistä
johon eivät tarvitse kiinnekohtaa.

Laulu vaihtuu. Nainen tanssii. Mies huudahtelee.

Kokoelma valittuja runoja Turun opiskeluvuosisilta.
Kirjoitettu 2010-luvun alkupuoliskolla.

